

JELEN

Ion Aleksandru

Po tako dolgem begu je mlad jelen v snegu se utrudil.
V njegovi sledi
ves premočen lovec s puško, da bi ga dobil na muho.
Tedaj se je zgodilo nekaj nenavadnega
Neviden se je jelen vrnil pod drevesi
in od zadaj, v krutem skoku,
stopil v lovca.

Veliko letnih dob se od takrat je že zvrstilo.
V svojem težkem spanju lovec je poslušal
neke vrste topotanje
in tresenje vrhatega rogovja.
Potem mu kot v megli je vstal v spominu
izgubljeni lov.
Vzel je puško in jo nameril v svoje prsi.
Star, na tleh, z obrazom proti gozdu
je z ugaslimi očmi zagledal
strašnega jelena, ki prihajal
je iz njegovih blaznih, neukročenih prsi
in je bil prav tak kot oni mladi jelen,
ki ga bil je zgubil z vrha puškine cevi nekoč, že davno.
Nad oči je spustil svoje veke
in smrt samotna ga je pokopala,
kot se pač dogaja.

ČAKAJOČI

Ženska velikanka je rodika otroka velikana.
Tisočletja že se muči
v lastnem znoju kot planeti
in ne more se rešiti.
Ženska muči se,
otrok se muči
in ne moreta živeti
drug od drugega.

Nihče

v pomoč ne more jima priskočiti;
tako smo majhni
in zaslepljeni,
da bo kaplja znoja, ki čez nas
zdaj teče s čela ženske,
potopila nas v potopu
z vsem bogastvom, kar ga imamo.

Prevedla Ciril in Jaša Zlobec

K »SODOBNI ROMUNSKI LIRIKI«. Po letih socialističnega realizma, ki je spremenil resnično poezijo v stihoklepno časnikarstvo, je romunska lirika doživela prevod, ki so ga pripravili: 1. generacija Nikolaa Labiša, se pravi pesniki, rojeni po letu 1930 in ki so se uveljavili okrog leta 1960; 2. ponovni nastop srednje generacije (Radu Stanca, Ștefan Aug. Doinaș, Ion Caraion, Geo Dimițescu itd.); in 3. obnova narodne pesniške tradicije med dvema vojnoma, v času, ki je bil zelo bogat in v katerem so ustvarjali veliki pesniki, kot so Lucian Blaga (1895—1961), Tudor Arghezi (1880—1967), George Bacovia (1881—1957), Ion Barbu (1895—1962) itd. Ti trije elementi sestavljajo dandanes razcvet romunske lirike, enako občutljive za vrednote, ki jih je posvetila nacionalna književnost, kakor tudi za pesniške poizkuse, ki prihajajo iz tujine.

Srednja generacija: Radu Stanca in Ștefan Aug. Doinaș sta se prvič oglasila leta 1939; med leti 1948—60 sta se demonstrativno odpovedala objavljanju. Bila sta člana »Sibijskega literarnega krožka« (Sibiu je mesto v Transilvaniji, kamor se je bila umaknila clujska univerza med vojno in nemško okupacijo), ki se je zavzemal za »l'art pour l'art«, za filozofske osnove literarne kritike proti vojni in šovinistični poeziji v letih 1940—44, proti estetskemu purizmu, za ponovno obuditev raznih starih oblik (oda, balada, sonet), za poezijo, ki črpa svoj navdih iz kulture, proti vsakdanji socialni anekdoti. V zadnjem času je skupina opozorila nase predvsem s pozno knjižno izdajo teh dveh pesnikov, kakor tudi z dejavnostjo svojih kritikov, kot so I. Negoitescu, Ovidiu Cotruș in Nicolae Balotă.

Radu Stanca je bil pesnik, dramatik, esejist, gledališki režiser, igravec, moralist, estetik; bil je, dokler je živel, (1920—1962), vodja skupine. Pisal je ljubezensko in baladno poezijo; bil je neke vrste moderen trubadur, ljubil je srednjeveške teme in njegove vizije, oblikovno tehniko nemških baladnih pesnikov in bil obseden z mislijo na smrt. Diplomiral je iz filozofije, njegove pesmi so izšle v eni sami, posmrtni zbirki (Stihi, 1966); njegova gledališka dela naj bi izšla letos.

Ștefan Aug. Doinaș (s pravim imenom Ștefan Popa), rojen 1922, diplomiral je iz filozofije in izdal naslednje pesniške zbirke: *Knjiga plim* (1964), *Človek šestilu* (1966), *Laokoontovo potomstvo* (1967); pomembna je tudi njegova literarno kritična dejavnost, predvsem pa zelo veliko prevaja: Valéry, Mallarmé, Dante, Petrarca, Ruben Dario, Puškin, Hölderlin, Eliot itd. Prve pesmi je pisal v neoklasicističnem slogu (prve zbirke), pozneje pa srečujemo v njegovi poeziji